

להרוג תורכי ולנוח. להרוג עוד תורכי ולנוח שוב

מגילת האש

מראה של תחנת-אוטובוסים שרוסה פוגע ברגשותיי.

וגם המראה של אנרכים המשתמטים משרות כצה"ל, בשעה שבניגילם נהגים במילחמות שהרבים הטיפו להן. גם מראה החרדים המיידים אבנים במכוניות פוגע ברגשותיי מאוד-מאוד.

ההידברות האחרונה שלי עם ציבור דתי היתה בכביש-חברון, כאשר יותר ממאה בריונים, כולל דתיים, התנפלו עליי ביחס של 100 ל-1, קיללו אותי, ירקו עליי, השליכו אותי ארצה, היכו אותי, דחפו אותי מצוק, וכלי ספק היו מרסקים את עצמותיי וגרוע מזה, אלמלא הצילה אותי כיתה של חיילים חילוניים.

הידברות? לא, תודה.

מי שמדבר ברצינות על הידברות, אינו מתכוון לכך.

הוא מתכוון בסך-הכל למשאומתן לשם קביעת הכללים לדריקיום של שני מחנות יריבים. לא הידברות, לא השואה של ערבים ונסיון להבין איש ללב רעהו, אלא משאי ומתן על שביבת-נישק.

גם בכך אינני מאמין. הציבור החרדי לא יקיים שום הסכם, הבולם את הסתערותו. הוא ימתין רק עד לסיבוב הבא.

אבל אני מוכן להציע הצעה למשאומתן כזה. אינני מציע לנהל משאומתן על "סטאטוס-קוו". הסטאטוס המפורסם הזה אינו אלא שקר מוסכם. זהו עלהתאנה לכיסוי ערוותם של פוליטיקאים כנועים, המוכנים בכל עת למכור את זכויות-האדם תמורת פיסת-שילטון עלובה. הסטאטוס-קוו מת. ואולי לא היה קיים מעולם. הוא דומה לנקיקיט-אלאמי (גלאט טריפה) שחות' כים ממנו פרוסות-פרוסות, בהתאם להורמנות ולתיאבון של העסקנים החרדיים.

אם עורכים הלוויה טיקטית לעמודים קרועים של ספר מודפס — אפשר לערוך גם הלוויה טיקטית למגילה השרופה של הסטאטוס-קוו.

יש רק בסים איתן אחד להסכמה של אמת: הפרדה גמורה בין הדת והמדינה.

הדת שייכת לדתיים. הם צריכים לשלוט בה, לבחור ברבניהם, לקיים את מיתניהם. אל ישלט שום אדם חילוני במערכת זו, ואל תשלוט מערכת זו על שום אדם חילוני.

ואילו המדינה שייכת לאזרחיה כולם. רוב האזרחים אליה הם חילוניים.

יבטלו כל החוקים הכופים מיצוות של דת על מי שאינם מאמינים בה.

תחדש התחבורה הציבורית בימייה-מנוחה, כיבשה, בים ובאוויר. יינשאו בני-אדם ויתגרשו בטקס הרציו להם. יאכל כל אדם ככל העולה על רוחו, ולא ייכנס זר לחדרה-מיטות שלו. יתבדר ויינפש כל אדם כפי שירצה, מתי שירצה.

החרדים יוכלו לחיות במדינה הזאת כמו בכל מדינה אחרת. איננו גוי קרוש, אנחנו גוי ככל הגויים המתוקנים. וכשם שהחרדים חיים היטב בברוקלין ובברוקס, כך יהיו היטב בתל-אביב ובירושלים. אך הם לא ישלטו במדינה הזאת, שהם לא רצו בה מלכתחילה.

יפרחו במדינה הזאת מאה פרחים, חילוניים ודתיים. יפיץ כל פרח את ריחו בחופש, וימשוך את מי שימשוך.

על בסיס זה אני מוכן להסכם תכרתי חדש, המבוסס גם על התחשבות בזולת (בהחלט התחשבות בזולת, בתנאי שהזולת מתחשב בי. אין בי סובלנות כלפי מי שאין לו סובלנות).

אני מייעץ לחרדים לשקול הצעה זו בכובד-ראש. כל עוד היא אפשרית.

הזמן מוגבל. שהרי אם ימשיכו בתעי' לוליהם, יתפוצץ באחד הימים הזעם האנטידתי בהתפוצצות כה אדירה, עד כי שריפת בית-הכנסת בדרום-תל-אביב ביב תיראה לעומתה כמישחקי-ילדים. רבותי החרדים, אתם לא תנצחו במערכה הזאת. אתם יכולים להוליד בסיטונות ילדים — אבל הנוער שלכם יברח מכם בהמוניו, כפי שהוא עושה כבר כיום. למרות תעמולת-הבולשט של קומץ נרקומאנים, החוזרים בתשובה.

אין לכם מה להציע לנוער הזה, מלבד רצועות של תפילין. ואילו לנו יש עולם ומלואו. עולם של חיים תוססים בהרי פתקה הגרדלה של מיצעד האנושות.

האם קיים מצב כזה בין חרדים וחילוניים במדינתנו?

בוודאי שלא. ואם אדם חרדי אומר שזהו המצב — הרי הוא משקר במצח נחושה.

מעתי השבוע כמה וכמה דוברים חרדיים ברדיו.

הם דיברו כולם במתק-שפתיים, ודיבריהם היו דיבריינועם. וכך אמרו:

לציבור הדתי יש ערכים. הציבור החילוני הוא ריק מכל תוכן.

הציבור הדתי קשוב לקול הנצח. הציבור החילוני עוסק בפחיתות ובפלסטיקים ובכרווגל. כל הפושעים בארץ הם חילוניים. כציבור הדתי אין פושעים.

שריפת בית-כנסת פוגעת בערכים

תגיש מישפטי-לרוגמה נגד בעליה-מודעות. מפני שאשה בכגדים פוגעת ברגשות דתיים.

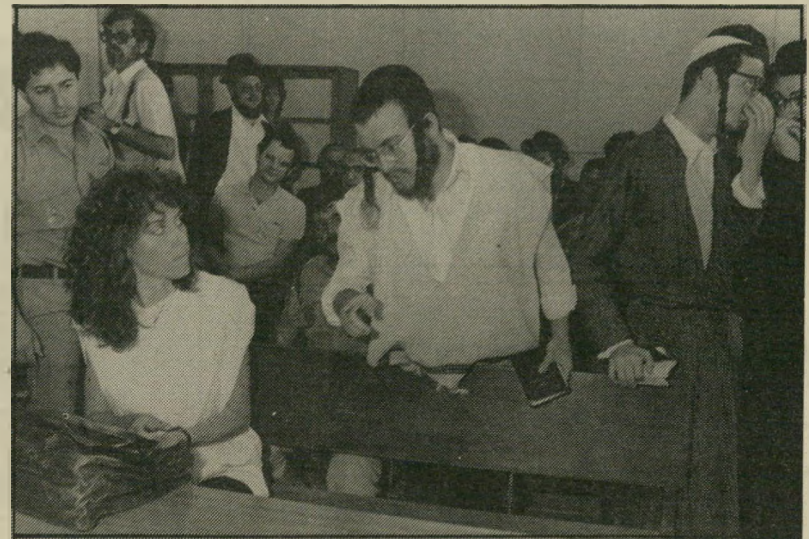
בהלומות הפרועים ביותר לא העזו החרדים לקוות להתמוטטות כזאת של מפקרי המישטרה.

בפתח-תיקווה לא הוקרן שום סרט בליל-שבת, כמחווה כלפי החרדים על כי לא ערכו הפגנה בשבוע שלפני כן.

הכניעה היא התפייכות. הכפיה היא הסכמה. התכתיב הוא הידברות.

החרדים יכולים לנוח קצת, לפני ההסתערות על היעד הבא. כדיברי הברחה היהודית העתיקה: תהרוג תורכי ותנוח. תהרוג עוד תורכי ותנוח שוב.

ובאשר החרדים נחים בין ניצחון לניצחון, בין הפתערות להסתערות, בין

הידברות: עצירים חרדיים מנסים לגרש עורכת-דין מבית-המישפט

תורכי לתורכי, פורח הבאלון הקרוי "הידברות".

פעם יש לסיסמה הזאת כוונה מיוחדת. בשיא ההסתערות החרדית האחרונה קרה דבר שאין לו אח ורע בתולדות המדינה: החילוי-ניים השיבו מילחמה שערך.

הם ענו כאש על אש, בצבע על צבע. מול האלימות החרדית, עמדה בפעם הראשונה, אלימות חילונית.

לפעם הסתבר לדתיים כי לא כל החילוניים בארץ הם סמרטוטים רטוריים, כמו נציגיהם בצמרת המדינה. הזעם והתיסכול, שהצטברו במשך שנות-ידור, מצאו פורקן.

מנהיגי החרדים הם אנשים חכמים. יש להם חיישנים רגישים מאוד. הם חשו שהם יושבים על הרגעש. רי הם בפליטת מעט עשן, בקולות תת-קרקעיים עמומים, כדי שראשי הציבור הזה יבינו שעלולה לבוא התפרצות-רבתי.

על כן עצרו את המסע. הם זעקו כפרהסיה על הפגיעה בקודש-האומה. אבל בחרייה-חרדים יעצו איש לדעה: אט לנו. אט נגריש את הסאה. נעכב לזמן-מה את המיתקפה הבאה. ובינתיים נדבר על הידברות.

אין שקר גדול מזה.

אעצם השימוש במילה "הידברות" בהקשר זה הוא חטא כלפי השפה העברית.

הידברות פירושה — בני-אדם מדברים איש אל רעהו, ומקשיבים איש לדעהו.

הידברות פירושה: כל אחד מן הצדדים מוכן להכיר באפשרות שיש אמת גם בפי הצד השני.

ורג אורזול שם בפי "האח הגדול", הרר דן בממלכת-הרשע, שלוש סיסמאות:

המילחמה היא שלום. העבודת היא חרות. הכערת היא כוח.

במציאות הישראלית, שהיא מעוותת מכל פארוזיה, יש בפי האח הקטן שלוש סיסמאות דומות:

הכניעה היא התפייכות. הכפיה היא הסכמה. התכתיב הוא הידברות.

ני בעד הידברות. יתכן שבכל הארץ כולה אין אדם המאמין בכוחה של הידברות כמוני.

בתנאי אחר: שיש לצדדים בסים משותף. שיש להידברות מטרה מוסכמת.

אני בעד הידברות עם פלסטינים, המוכנים להכרה הדדית ולשלום בין ישראל והעם הפלסטיני. הלכתי להידבר עם יאסר ערפאת, מפני שאני משוכנע שהוא מוכן לכך.

כשיש בסים כזה — אפשר להידבר על התנאים והמחיר, על העיתוי והשיטות. יש צורך בהידברות, כדי שכל צד יבין את המתרחש בלב רעהו.

אינני מוכן להידברות עם פלסטינים שאינם מוכנים להשלים עם קיומה של מדינת-ישראל. לא אלך להידבר עם חסידיו של האיית-אללה חומייני, המאמינים כי עצם קיומה של ישראל היא חטא נגד אלה.

מי שרוצה לחסל את ישראל, או לגרש את הערבים מן הארץ, איננו זקוק להידברות. מי שרוצה לזרוק את היהודים לים, או את הערבים למדבר, אינו צד לדוישה.

אני שואף בכל ליבי להידברות עם היהודים המיזרחיים, כדי להגיע לכינון חברה ישראלית המבוססת על צדק, שיוויון ויושר. על כך אפשר לדבר הרבה, ולשני הצדדים יש ללמוד הרבה איש על רגשותיו רעהו.

אך אילו היתה קמה קבוצה המטיפה להקמת דיקטטורה של עזרת-המירוח ולגירוש האשכנזים מן הארץ, לא הייתי רואה כל טעם בהידברות איתה. כשם שאין ליהודים המיזרחיים טעם ברך שיה עם אשכנזים הרגלים בעליונות הגיועית של יהודי המערב על יהודי המזרח.

הוא הרין לגבי האפשרות של הידברות בין דתיים וחילוניים.

אני מוכן להידבר נוד-סטופ, 24 שעות ביממה, עם יהודים דתיים המכירים בערכים של הציבור החילוני ההומאניסטי.

אני מוכן להתווכח בחפץ-לב עם איש כמו אסא בשר או ישעיהו ליבוביץ, ועם כל יהודי דתי הדוגל בזכותו של אדם להאמין או לא להאמין במה שהוא רוצה.

אני מוכן לדרון עימו על סירייהיים אשר יאפשרו לציבור המאמין ולציבור החילוני לחיות בצוותא. תוך שמירה על כללים מוסכמים, המבוססים על כבוד הדדי וסובלנות. אני מוכן לנסות לשכנע אותו בטיב הערכים שלי, וגם לשמוע ממנו על טיב הערכים שלו. אני מוכן להתחרות עימו על לב הרוח הצעיר.

הצרה היא שלא על הידברות כזאת מדובר.

מסעיה-טרור האחרון של הציבור החרדי הוכתר בניצחון, כמו כל מסעיה-טרור החרדיים שקדמו לו.

חבורת הפוליטיקאים, המנהלת את ענייני המדינה, נבנעה שוב. תערובת של שיקולים ציניים וריגשי-נחיתות הסבה את החבורה הזאת לאסקופה נדרסת.

החרדים השיגו את הכל. מודעות-הפיפוסומת הוסרו. המציאתים שוחררו. המישטרה הודיעה כי